

Örzse térült-fordult, bögre teát meg kenyeret tett elé vastag cseréptányérban, valamit csak akart szólni, azt mondta, a malacot másnap vágják. Dér Ilon a száját rágta, szegény, válaszolta. A rossz kölyök labdájával letelepedett mellé, csendben ültek ott egy ideig, az eső elállt, a tea meg a kenyér hihetetlenül jólesett. Aztán jöttek utána, ketten. Örzse szeméhez kapta kezét. Vagy ő képződött. Már mindegy. Felállt, és leporolta mac-kónadrágját, szürke kardigánját begombolta, kicsit jobban érezte magát, mintha a náthája elmúlt volna, nem is nézett vissza Örzseék asztalára, az asztalra, ahol enni szoktak, és ahol most egy vekniszerű csomag feküdt, letakarva. Andriska kicsont teste. Szemét

biztosan lezárta már valaki, nincs az a fennakadt szem nyitva. Szédült megint, biztosan az eséstől. Lyukas cipőjét szégyellte a két idegen előtt. Szeretett volna már távol lenni ezektől, a szótlan ember sötét arcától, Örzse gödrös kezétől, ahogy krumplit vacskol egy bődönben, mégis megállt az ajtóban, és a labdát szorongató kisfiúra nézett.

– Szervusz, lelkem! – mosolygott fel, és indult a két férfi után, majdnem könnyedén. Az udvaron a kuvasz odacsörtetett hozzá, megszaglászta frottírharisnyás láb-szárát, vakkantott egyet, és ő, ahogy ment a kikövezett, keskeny ösvényen, megállapította, hogy a szomszédék hallgatag malaca felsívít.

LÁSZLÓFFY CSABA

Az örület dicsérete

1. Valami örökletes

(forgatókönyv)

B. Z.-nek

*Azt írod: Isten kamerája!
Vagy a levegőég remegése – lehet
berzsenyis borongás, vagy dohnányis derű;
akik elmentek (ahogy elmegyek*

*majd én is) – a valóság Kain-
döbbenete s a düh*

*nem pillant ki többé velük
a tér falának vakablakain –*

*csak a verdeső magány, ingatag,
foszlásnak indult, fáradt kottalap-
szárnyaival a megkésett
Európa örök
emberi balgaságainak
lövészárkai fölött.*

*A legjózanabb elmékben dörömböl
valami örökletes örület;
érezem, miközben bő véremből
tűrést tanulva,
és mégis újra s újra,
mint lovak havas hátán a pára,
a láthatatlanba üget.*

2. A seholsincs rezervátum

*Az árnyék ingadozik, vagy a kép?
A rezervátum poros metszetét
örizte berámázva az agyad;
azt képzelted, «leírhatod» a nagy
külső káoszt, a történelmit és
a benned dülőt – míg szádba penész
fészkel, s lényedből csak az a kevés
maradt, ki szemed ablakán kinéz.*

*A Teremtő sokkal tevékenyebb:
mi Benne szándék, örülete lett
a földi létnek; szellemi erő
gyanánt hat, ami időnként elő-
tör ösztöneink zavaros, merész
mélyéből, mint örvénylő hordalék.
Szellem: a büntudat s a rettegés –
sok túlélőnek ennyi is elég.*